

CON ĐÈO CHÉN GỖ

Khi tôi mới bảy, tám tuổi, còn theo học lớp dự-bị một trường sơ-dãng ở Hà-thành, có viết một bài âm-lã bằng quốc-văn nhan-dê như trên, đến nay vẫn còn ghi-nhớ.

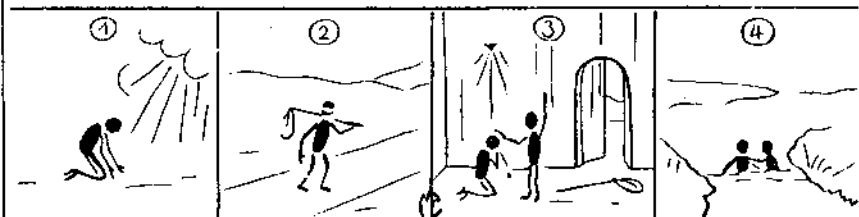
Hai vợ chồng nhà kia làm-ăn giàu-

chồng lấy thê làm thỏa lòng quả dôi.

Một ngày kia, vợ chồng đi chơi xa về, bước qua sân, thấy đứa con trai mới làm tuổi ngồi lăm chi mài-miét. Đến gần xem, té ra thằng nhỏ đương đẽo hai cái chén gỗ. Vợ mới hỏi rằng:

CUỘC ĐỒ GIẢI-TRÍ

Tìm những câu Kinh-Thánh trong Công-vụ Các Sứ-dô đoạn 9, hiệp ý-nghĩa các hình vẽ dưới đây:

Những hình trên này vẽ một truyện-lịch ngắn trong sách Công-vụ Các Sứ-dô đoạn 9. Vậy, các em phải đọc rất chú-ý, đừng hấp-lấp, và ghi-nhớ mọi truyện-lịch chép trong đoạn đó thì mới giải nghĩa được.

(Theo lối vẽ của họa-sĩ Wade C. Smith). — Nguyễn-ngọc-Chân.

có song lành rất hà-liện, khắc-khò. Còn một cha già ngọt tâm mười tuổi, sức yếu, mắt mờ, tay chơn run lẩy-bẩy, nên lúc ngồi ăn thường đánh rơi chén cơm vỡ làm mấy mảnh. Vợ thấy vậy rất bực mình, nói nầy nói nọ, xui cho chồng tức-giận, rầy-la ông cụ đến nhưc xương. Báo lại ông cụ tay mắt mờ nhưng tai vẫn thính, nên nhiều lúc ngồi ăn mà nước mắt chan cơm.

Cứ vỡ chén hoài như vậy không được, vừa lổn-kém, vừa bực mình, vợ chồng mới hàn nhau đẽo cho cha già một cái chén gỗ thật dày. Từ đó tha-hồ cho ông cụ đánh rơi, chén vẫn y-nguyên, chẳng nứt, chẳng vỡ. Vợ

— Con làm chi chặm-chỉ vậy, con?

Thằng nhỏ ngược mắt lên, bình-tĩnh đáp rằng:

— Con đẽo hai cái chén gỗ để khi cha mẹ già như ông nội thì bời cơm cho cha mẹ ăn.

Vợ chồng nghe lời nói sần-sắc hát-ngờ của trẻ thơ thì hổ-thẹn khôn xiết, bèn vào nhà, quí lạy cha già, xin tha tội bất-hiểu. Từ đó ông cụ lại được ăn chén kiêu như xưa, không phải lượm chén gỗ nặng-nề, xấu-xi nữa.

Xin các em suy-nghĩ truyện này, cố tìm một lời dạy-đỗ thiết-thực cho chính mình biết bổn-phận đối với người đã sinh và nuôi-dạy các em. — T. K. B.